

A VEGADES PARLO AMB LES FULLES

La fulla que tinc a la mà és verda. És grossa com el palmell. L'he collida del jardí ara fa un moment. Ha caigut de l'arbre que es veu des de la finestra del menjador. El pare va passar moltes hores darrere aquells vidres mentre es gronxava amb el balancí. Tanco i obro la mà. Aixeco la mirada i em fixo en l'arbre. Quins colors més bonics. Verd, groc, ocre i marró. El vent fa moure les fulles. I els colors, es fusionen en un de sol. En aquest balandreig de colors ell hi reconeixia l'infinit. Fixo la mirada en la copa de l'arbre, però no aconseguixo captar el que ell veia. Però sé que en algun moment ho descobriré. Miro l'arbre com ell l'esguardava. Travesso la copa amb la mirada. És veritat que amb el moviment de tantes fulles, és difícil enfocar cap punt en concret. I és aleshores, quan ell entreveia l'infinit. I valent com era, s'hi aferrava amb una mà, per poder anar deixant la vida amb l'altra. Amb seguretat. Aquella seguretat que tot està en ordre, lligat i ben lligat. I es quedava hores amb la mirada perduda a l'arbre mentre els moviments repetitius del balancí l'agombolaven. Escodrinava els racons d'aquell infinit amb curiositat. Sabia que hi transitaria aviat. Apamava cada centímetre per reconèixer el camí. Volia trepitjar sobre segur. Crec que quan ningú el veia parlava amb les fulles. A l'agost, les fulles de l'arbre groguegen. Barregen els verds, els ocres i els marrons i anuncien una tardor propera. El passat agost jo no volia el canvi d'estació perquè em recordava que cada vegada quedaven menys setmanes per gaudir del pare. I exigia al mateix temps que es parés. I li agafava la mà i em sortia un t'estimo, eh?, que no li havia dit mai. Acompanyava aquelles paraules amb un deix bromista que em donava certa

empenta per pronunciar-les. Em quedava contenta perquè en definitiva li havia aconseguit dir. Recordo ara que cada cop li deia més vegades. I dies abans que es morís vaig poder mirar-lo als ulls i dir-li amb sinceritat aquelles paraules dolces com la mel. I el millor de tot és que ell me les va tornar. I em va dir amb un fil de veu, que tenia uns ulls macos. Ulls macos. Van ser les últimes paraules que li vaig sentir pronunciar. I ara miro la copa de l'arbre des de la finestra del menjador i penso que ell està allà, en aquell infinit de colors. A vegades parlo amb les fulles.